

De slechtste dag ooit

Christian Deterink

Wat zou Picard gedaan hebben? Of, nog beter, Janeway?

Kester bezag peinzend het apparaat dat voor hem op de werktafel stond. Zo groot als een gemiddelde inkjet-printer, maar dan zonder een goede behuizing, zodat je ongehinderd zicht had op alle onderdelen. Kester wist dit apparaat dat voor een buitenstaander misschien wel het meest buitenaards, of futuristische ding was dat die ooit had gezien; maar hij kende elke millimeter ervan als zijn broekzak. Dit apparaat was het resultaat van vijf jaar keihard werken. En nu was het eindelijk, eindelijk af...

Hij bewoog zijn rusteloze vingers over het op het werkblad geprojecteerde toetsenbord, waarmee hij de interface naar het apparaat bediende, maar weifelde nog steeds. Wat moest hij doen? Kapitein Kathryn Janeway, uit zijn geliefde tv-serie Star Trek Voyager, ging een uitdaging nooit uit de weg, daarvan was hij overtuigd. Zij was zelfs bereid een galactische nevel in te vliegen waarin het krioelde van de Borg, alleen maar omdat die een kans bood de weg naar huis te vinden vanuit het Delta Kwadrant. En wat Picard betreft, Janeway's collega van de USS Enterprise: zijn houding zat zelfs besloten in zijn devies dat je voor elke aflevering hoorde.

Kester nam eindelijk een besluit en zijn vingers vlogen over de toetsen. *“To boldly go, where no man has gone before”*, prevelde hij, voor hij op de ‘Enter’-toets drukte.

Het volgende moment leek wel in slow motion te gebeuren. Het apparaat dat hij voor zichzelf, en alleen zich zelf, de Teletijdmachine noemde -die van professor Barabas, ja- leek wel heel even ... op te gloeien. Alsof er een kolossale stoot elektrische lading doorheen gejaagd werd. Het ding leek zelfs heel even uit te dijen. Toen klonk een geluid dat hij alleen in zijn hoofd leek te horen; een geluid dat hem deed denken aan hoe een vacuüm opeens opgeheven wordt, een explosie van lucht. En op hetzelfde moment leek de hele wereld om hem heen even te ... schudden. Het was heel gek; alsof alles even ... uit focus raakte. Hij had er geen andere woorden voor. Alsof hij in zo'n ouderwetse filmzaal zat en de projector crashte.

En toen... niets.

Verbijsterd staaarde Kester naar de read-outs die op zijn scherm verschenen. Een brij van getallen en data waaruit hij las met enorme uitschieters in het chronometrische spectrum. Waarden die onmogelijk konden kloppen! Zijn vingers schoten weer over het virtuele toetsenbord om enkele diagnostische scans te draaien, maar ook die gaven allemaal zeer afwijkende parameters.

Hij prevelde een verwensing. Terwijl hij nog meer query's uitvoerde en nog meer data langs zijn ogen gleed, werd hem duidelijk dat hij het had verknald. De Enterprise was ten onder gegaan in een meteorenstorm; De Voyager was geassimileerd door The Borg. En zijn werk aan het apparaat dat bedoeld was om een minuscuul kleine temporele anomalie te veroorzaken, was grandioos mislukt!

Pas na een half uur was Kester zo ver om het systeem volledig uit te schakelen. Hij kwam moeizaam overeind en wankelde naar de deur. Een beetje frisse lucht en zonlicht zouden hem weer bij positieven brengen.

Alsof Murphy, de bedenker van die vervelende wet dat alles wat fout kàn gaan, ook fout zàl gaan, hem nog een trap na wilde geven, liep hij vrijwel meteen dokter Cusfelder tegen het lijf. Het hoofd van hun afdeling van de Faculteit Toegepaste Natuurkunde en tevens zijn baas. Hij kon hem onmogelijk

meer ontlopen.

“De Wit, je ziet eruit alsof je de wereld hebt laten vergaan...”

Kester wist dat hij de man nu onmogelijk recht in de ogen kon aankijken en staarde naar de vloer terwijl hij koortsachtig bedacht wat hij moest zeggen. Maar helaas was hij even slecht in liegen als in alle andere intermenselijke vaardigheden.

“Tja...”

Cusfelder bestudeerde hem met de onverbiddelijke analyserende blik van de academicus.

“De Wit! Kijk me aan.”

Schuchter verlegde Kester zijn blik en hij las in de ogen van zijn Afdelingshoofd, tja... bezorgdheid, irritatie, woede? Wie kon het zeggen?

“Je hebt toch niet...?”, vroeg Cusfelder vlak.

“Tja.”

Cusfelder schudde fel zijn hoofd, alsof hij een insect wilde verjagen, “Ja, je hebt het wel!” De rest kon Kester wel invullen: ‘Ja, je hebt wèl de allereerste test met de anomalie-emulator uitgevoerd, zonder overleg, zonder de onderzoeksleider erbij te halen, en vooral: zonder uitdrukkelijke toestemming’.

Kester wist nu helemaal niet meer wat hij moest uitbrengen.

“En wat gebeurde er?”, vroeg Cusfelder op hoge toon.

Kester haalde zijn schouders op en maakte met zijn handen een gebaar alsof er iets in zijn handen ontplofte.

“Verdomme!”

Kester’s blik werd weer getrokken naar het raam, naar een plek buiten; alles beter dan hier.

Cusfelder schudde driftig zijn hoofd. “Ik wil precies weten wat er gebeurd is, maar niet nu. Geen tijd. Maar we hebben het er morgenvroeg over, De Wit. Ik wil een volledig rapport. Acht uur, in mijn kantoor!”

Onwillekeurig gingen Kester’s nekhaartjes overeind staat: op het matje geroepen worden was hem niet meer gebeurd sinds een jaar of tien geleden, toen hij nog maar pas in dienst was bij de faculteit. Hij was ternauwernood ontslagen en had duizend doden gestorven; een ervaring die hij nooit meer had willen meemaken.

Cusfelder was inmiddels, zonder hem nog een blik waardig te gunnen, verder gebeend. Met zijn hoofd vol beelden (hij, die, net ontslagen, met een doosje vol persoonlijke spullen, de hoofdingang uitstapte, de kille buitenwereld in) liep Kester de andere kant op, zich nauwelijks bewust van zijn omgeving. Hij bedacht zich net dat hij de rest van de middag kwijt zou zijn aan een analyse en verslaglegging van het gebeurde -*the horror!*- toen er onverwacht iemand om de hoek kwam zetten. Een botsing was niet meer te voorkomen. Hij registreerde een pijnlijke klap tegen zijn onderarm, een vochtige substantie die zijn T-shirt onmiddellijk doordrenkte, gekletter van vallende spullen, en een ijsselijke gil.

Het was Joni, die met lunch-tray en al tegen hem was aangelopen en nu op de grond lag. Het grootste deel van een gemengde salade was boven op haar terecht gekomen.

“Kijk nou wat je doet”, krijste ze het uit. Ze krabbelde weer op en deed een poging de etensresten van haar ooit smetteloos witte bloes te slaan.

Kester prevelde een excuus terwijl hij tot zijn afschuw constateerde dat het sinaasappelsap was dat hij nu voelde door de stof van zijn shirt heen: plakkerig, koud en ... afschuwelijk.

“Wat mompel je, daar, Brilsmurf?”, beet Joni hem toe, nog steeds bozig mini-stukjes selderij, paprika en tomaat van haar kleding slaand.

“S-sorry”, zei Kester nogmaals. Het schrijnde in zijn ziel dat juist Joni hem uitschold; de jonge

vrouw die hij stiekem verafgoodde, omdat ze zo veel vaardigheden had die hij niet bezat. Hoe zelfbewust en assertief ze was bijvoorbeeld: op alles had ze meteen een antwoord klaar. En hoe ze iedereen op de faculteit, natuurlijk een habitat vol autistische nerds van uitsluitend het mannelijk geslacht, altijd moeiteloos om haar vingers wond.

“S-s-sorry?”, imiteerde Joni hem, “Wat koop ik daarvoor? Vuile kleren en een geruïneerde lunch! Je wordt bedankt!” Ze trapte boos de tray, die ondersteboven op de linoleum vloer lag, bovenop nog meer onderdelen van een lunch zijn kant op. Een flesje werd erdoor gelanceerd en het kleine beetje sinaasappelsap dat er nog in zat besmeurde nu ook zijn sneakers.

Er knapte iets in Kester. Waarom ging alles mis vandaag? Eerst zijn mislukte experiment en toen die twee hoogst onfortuinlijke aanvaringen in de gang! Waarom zat er een pechduiveltje op zijn schouder? Die vervloekte Murphy?

“Jij mag ook wel eens uitkijken”, brak hij los.

Joni, die zich al bijna van hem had afgekeerd, keek verstoord over zijn schouder, “Wat zeg je?”

“Dat jij ook ogen hebt! En denk maar niet dat ik je rommel opruim”, brak Kester uit, “Jij... jij... nep-wetenschapper! Jij... greppelslet!”

“Ooohh...” Joni’s mond vormde een bijna volmaakte ‘o’, en voor één keer had zij niet haar antwoord klaar.

“Wil je uitleggen wat je voelde, toen je dit zei?”, vroeg Yla Citrus, onderuitgezakt in haar fauteuil en met haar pen wiegend boven het opengeslagen notitieblok.

Kester kreunde en masseerde zijn ogen. Hij wilde helemaal niet nadenken over deze vraag. Hij wilde ook overal liever zijn dan hier, in wat in alles op de spreekkamer van een psychiater moest lijken. Hij wilde zelfs nog liever werken aan het rapport van zijn rampzalige experiment eerder die ochtend! Alles beter dan hier te zitten: in een sessie met de HR-manager.

“Laat je hart spreken”, drong Citrus aan. Ze keek hem met een invoelende blik aan.

“Wat wil je horen? Ik was boos...”, mompelde Kester.

“Maar waaróm?”

Kester kreunde nogmaals. Wat wilde dat mens horen? Dat al zijn persoonlijke tekortkomingen waren terug te voeren op zijn jeugd en een moeilijke verhouding met zijn moeder, of zo?

“Ik heb het toch al gezegd: een experiment dat mis ging.”

“Maar waarom betrek je dat op andere mensen? Op Joni? Is ze een bedreiging voor je?”

Kester wilde gewoon niets meer zeggen.

“Nou?”, ze keek hem met die grote vochtige ogen aan en deed hem denken aan Deanna Troy, die halfzachte ‘counsellor’ aan boord van de Enterprise, die het altijd moet hebben over... *oh gruwel...* gevoelens. Niet voor niets was zij voor hem de minst populaire karakter van die serie, zelfs nog op lichtjaren afstand van Wesley Crusher.

“Het was gewoon een kut-ochtend, oké”, gromde Kester, “Mag ik nu weer aan het werk? Ik heb nog heel veel te doen, ja?”

Cytrus keek hem met een teleurgestelde blik aan en schreef iets op in haar notitieblokje. Kester wilde absoluut niet weten wat het was...

Kester sloeg zijn voordeur iets te hard achter zich dicht en liet de sleutels in het mandje vallen. Hij was eindelijk thuis, het ultieme bewijs dat ook vreselijke werkdagen op enig moment toch echt eindigen. Vermoeid drukte hij op de lichtschaakelaar van de woonkamer, maar zag in het plotselinge licht meteen de bloedsmeer die hij daarmee had veroorzaakt. Zijn bloedneus was nog steeds niet helemaal gestelpt. Moeizaam werkte hij zijn zakdoek, die al vol geronnen bloed zat, uit zijn broekzak

en drukte die tegen zijn neus.

Wat een dag! Na het gesprek met de HR-manager had hij uren geworsteld op het rapport dat dokter Cusfelder morgenochtend zonder twijfel verwachtte. Een kwelling. Zo goed hij was in berekeningen en analyses maken, zo slecht was hij in het onder woorden brengen in leesbaar Nederlands van zijn werk. Alsof hij nooit helemaal het vermogen had vergaard om te communiceren met andere mensen.

En dan was er nog die fietsrit naar huis geweest. Die ging zoals zijn hele dag al gegaan was: alles viel de verkeerde kant op, Murphy in het kwadraat. Want natuurlijk regende het en was het vinnig koud, twee zaken waar hij een bloedhekel aan had! En niet alleen dat; hij was ook nog ondersteboven gereden door één van die op scootertjes rondcrossende pizzakoeriers, die een plaag waren in de stad. Hij was op straat gevallen, niet eens heel hard, maar hij had wel heel ongelukkig zijn neus gestoten. Juist die neus, die al sinds zijn vroege jeugd uitgerust was met zeer kwetsbare adertjes, waardoor hij bij het minste of geringste meteen een bloedneus kreeg.

Murphy, thou art a cold hearted bitch!

Hij liep met de zakdoek nog steeds tegen zijn neus de keuken in en besloot het avondeten simpel te houden. Maar even niet de maaltijdsalade die hij eigenlijk gepland had, en gewoon een simpel opgewarmd tomatensoepje uit blik.

Zonder veel smaak lepelde hij het soepje niet veel later naar binnen, rechtstreeks vanuit het steelpannetje en nog steeds in de keuken, terwijl hij snel door het stapeltje post ging. Een paar volstrekt oninteressante folders voor wasmiddelen en cosmetica en wat bankafschriftjes. Even weinig verheffend en teleurstellend als zijn hele dag was geweest. Hij keek op zijn horloge en merkte dat het net iets over zevenen was. Meteen voelde hij een steek in zijn buik, toen hij zich het herinnerde. Dit was het moment! Het moment waar hij al weken lang tegenaan liep te hikken, waarvan hij toch echt met zichzelf had afgesproken dat hij het niet langer kon uitstellen!

Vanavond, vrijdag, was namelijk de vaste was-avond van Marjo en wel precies tussen zeven en half acht. Zoveel wist hij inmiddels wel van haar, geobsedeerd als hij door haar was, uit al zijn heimelijke spionagewerk. En zonder haar ooit gesproken te hebben, natuurlijk...

Marjo woonde op dezelfde verdieping als hij en had net als hij geen eigen wasmachine in haar appartement. En daarom was ze aangewezen op de algemene voorzieningen in de kelder. Al weken had hij bedacht dat die wasruimte de ideale plaats was om contact te leggen met haar. Hij had zelfs de lichthartige grapjes die hij kon maken al vele malen afgespeeld in zijn hoofd. Hij zou met zijn mandje was binnen komen, haar begroeten en dan schutterig zoiets zeggen als: "Marjo, ik zou je als buurvrouw eigenlijk moeten vragen om een kopje suiker of zo van je te lenen. Maar het geval is: ik heb geen waspoeder bij me. Mag ik dus een kopje waspoeder van je lenen?" Toegegeven, aan die tekst kon hij nog wel wat schaven. Zo kun hij misschien iets zeggen dat zowel suiker als zeep een chemische verbinding met het element zuurstof was, om te benadrukken dat hij een academicus was. Of zou dat te pedant klinken? Hij wist het nog steeds niet...

'Nee, vanavond niet!', was zijn eerste ingeving. Niet na zo'n vreselijke dag! Maar terwijl hij het lege pannetje bij de vaat zet, sprak hij zichzelf streng toe: hij had dit al zo lang uitgesteld en er was steeds wel weer een ander excuus. Niet vanavond. Hoogstwaarschijnlijk was Murphy, die pechduivel, inmiddels wel echt klaar met hem en kon deze dag toch nog met een plus eindigen: een eerste kennismaking met Marjo! Misschien zelfs wel een afspraakje? Hij haalde zich Janeway, de kordate Voyager-kapitein voor ogen. Wat zou zij doen?

Het antwoord was duidelijk.

Net voor hij de deur van de wasruimte opendeed, bedacht hij zich dat het misschien niet zo'n goed idee was alleen zijn met bloed besmeurde jasje mee te nemen. Eerder had hij gedacht dat die

bloedspatten misschien wel een aardige ingang waren voor een lichte conversatie, maar nu vroeg hij zich opeens af of dit niet een beetje *creepy* was.

Te laat om nog terug te keren; Marjo moest al bijna klaar zijn met haar was. Kester schraapte zijn keel en opende de deur. In het felle tl-licht zag hij meteen hoe Marjo met haar rug naar hem toe aan het werk was. Hij liep naar binnen en sloot de deur voorzichtig achter zich. In geen enkel scenario had hij voorzien dat Marjo zijn binnenkomst niet eens zou opmerken! Wat nu?

“Goedenavond”, besloot hij dan maar te zeggen, maar zijn stem klonk hem vreemd schor in oren. Alsof zelfs zijn stembanden beschroomd waren.

Marjo slaakte een gillette en draaide zich om. Toen gilte ze nog een keer en nóg eens. Kester was in volledige verwarring; schrok ze nou echt om zijn verschijning? Maar hoe kon dat? Hij was toch alleen maar de vriendelijke, doch enigszins verlegen, buurman, die eigenlijk heel leuk en enorm intelligent bleek te zijn als je hem eens een keer echt sprak?

“Verdomme!”, bracht Marjo, “Kester! Nu herken ik je pas. Maar al dat bloed! Wat haal je in je hoofd zo binnen te komen!”

Kester keek omlaag en merkte dat hij de wasmand voor zich hield alsof hij een cadeau presenteerde en ook net de bloedvlekken op zijn crèmekleurige jasje optimaal vertoonde.

“Ik bedoel je gezicht, gek!”, bracht Marjo weer uit.

Het duurde even voor het kwartje viel bij Kester. Marjo wees hem een spiegel boven een wasbak aan in de hoek van de ruimte. Kester stapte naderbij en zag tot zijn schrik dat op zijn gezicht een enorme smeer bloed was achtergebleven. Hij had ook helemaal zijn gezicht niet afgewassen na die val, bedacht hij zich verward; waarom eigenlijk niet? En waarom had hij niet even gecheckt hoe hij er uit zag? Hij had danwel geen enige spiegel in zijn woning -hij gruwde van spiegels en zijn eigen spiegelbeeld in het bijzonder- maar hij had toch voor de gelegenheid zichzelf ten minste even kunnen bekijken met de camera van zijn iPhone!

Hij draaide zich weer om naar Marjo en stamelde een onhandige verontschuldiging. De blik die zij hem gaf -was het afkeuring, afschuw, teleurstelling?- sneed door zijn ziel.

“I-ik ga me opfrissen”, stamelde hij, voor hij zich zo snel als mogelijk uit de voeten maakte. De deur van het washok viel met een klap dicht, alsof die daar iets mee wilde onderstrepen. Zijn vreemde dag was zojuist met superstip gestegen naar de status van slechtste ooit!

En nóg moest het ergste nog komen.

Hij merkte het toen hij een kwartier later krachteloos op de bank lag, al zijn misstappen en stomiteiten overdenkend. Er gebeurde iets met het licht, of zo. Eerst dacht hij dat de peertjes in de beide schemerlampen op het punt stonden de geest te geven en begonnen te trillen. Maar toen begreep hij dat het méér was. Het was precies dezelfde sensatie als die ochtend, het leek wel alsof de wereld opeens een film was, waarvan de projector begon te storen. Een ‘*glitch in the matrix*’. Hij schoot rechter op en bestuurdte nauwkeuriger wat er om hem heen gebeurde. Hij meende opeens in die vreemde doorschijnende wereld een schim te ontwaren in een speling van het licht. Iemand anders die ook in zijn kamer was. Iemand die iets op de tafel neerzette en vervolgens óók ging zitten, op zijn eigen vaste plek.

Iemand anders, of...?

“Nee, dit kan niet”, prevelde hij. Maar zijn geest had al besloten dat het wel kon. Hij besepte dat hij zo snel terug moet naar de faculteit.

De nachtwaker schrok op van wat hij ook aan het bekijken was op zijn tablet, toen Kester de centrale hal binnen stapte. Hij haastte zich overeind in de bureaustoel achter de balie en glimlachte,

“G’navond, dokter De Wit. Avondje doorwerken?”

Kester knikte kort. Op een andere avond had hij misschien nogmaals geprobeerd de beste man het verschil uit te leggen tussen een dokter en een doctor, zijn academische titel, maar niet vanavond. Niet nu hij ernstig vermoedde dat er vanochtend een scheuring in het tijd-ruimte-continuüm was ontstaan die alles wat bestond, deze hele realiteit, bedreigde in haar voortbestaan.

Door de donkere gangen haastte hij zich naar zijn werkkamer. Eenmaal binnen startte hij snel alle systemen op, zonder te merken dat hij het licht in de ruimte niet eens had aan gedaan. Geconcentreerd begon hij de analytische software nogmaals te bestuderen, maar nu met een ander doel.

Weken geleden had hij een keer kort gesproken met een stagiair, die verbaasd was geweest dat hij zo snel kaas kon maken van al die velden vol met data die hij op de twee grote computerschermen voorbij liet glijden. “Jij ziet hier misschien louter enen en nullen”, had hij gezegd, en hij was heel trots op zichzelf, “maar ik zie toch echt blondines en brunettes.” De stagiair had braaf geknikt, maar had er geen enkele blijk van gegeven die referentie aan ‘*The Matrix*’ te herkennen. Ach... De knul had waarschijnlijk nog in de luiers gelegen toen die film was uitgekomen...

Het duurde niet lang voor hij het bewijs vond voor wat hij al vreesde. De hele dag had hij er overheen gekeken, maar de data was onmiskenbaar! Er was wel degelijk iets gebeurd bij het experiment van die ochtend. Iets heel ernstigs zelfs! Hij had een scheuring in de tijd veroorzaakt, eentje die een nieuwe tijdlijn had gecreëerd. Een alternatieve werkelijkheid, waarschijnlijk met hem zelf in het midden ervan, die de stabiliteit van het hele tijd-ruimte-continuüm zou kunnen verstoren!

Hij begreep dat hij meteen actie moest ondernemen!

“Je glaasje wijn, mevrouw”, probeerde Kester een deftige ober na te doen. Hij schonk Marjo, die op zijn bank zat en haar glas omhoog hield, voorzichtig in.

“Dank u vriendelijk”, speelde Marjo glimlachend het spelletje mee, “Al heb ik wel een beetje het gevoel dat dit een sigaar uit eigen doos is!”

“Hij zal er vast niet minder om smaken!” Kester ging snel naast haar zitten op de bank en hief het glas, “Enchanteé”. *Waar haalde hij dat nou in één keer vandaan?* Ze klonken de glazen en het vrolijke geluid ervan klonk hem hemels in de oren.

Gebeurde dit echt? Had hij echt het mooiste meisje van de flat, het meisje waar hij al zo lang heimelijk verliefd op was, zo ver gekregen om bij hem op bezoek te komen? Hij begreep nog steeds niet goed hoe het hem gelukt was.

Maar de hele dag had alles hem al mee gezeten, zo leek het wel. Natuurlijk, er was dat onfortuinlijk afgelopen experiment geweest, maar Kester had meteen besloten hier zijn voordeel mee te doen: het leverde hem immers ook heel veel data op, die hij goed kon gebruiken voor volgende experimenten. Als hij maar een paar dagen de tijd kreeg om ongestoord zijn werk te doen, dan wist hij zeker dat hij zijn ongeoorloofde misstap van hem kon omdraaien in een succesvolle sprong voorwaarts van zijn lopende onderzoek.

Wat dat betreft, was het maar goed, dat hij vervolgens gelukkigerwijs nèt Cusfelder ontliep, toen hij zijn werkkamer verliet om te gaan lunchen. Hij zag hem nog juist om de hoek verdwijnen. Goed zo, hij zou hem later deze week wel weer zien en dan een goed verhaal klaar hebben! Hij liep met een energieke tred naar het restaurant. Hij voelde zich vreemd licht, alsof de wereld minder zwaar op hem drukte dan anders. Toen hij Joni tegen kwam, gaf hij haar, met een zwierig en galant gebaar, vrije doorgang.

“Zo, niet gek, Kester”, lachte ze verrast.

Die middag boekte hij opmerkelijk goede resultaten met het onderzoek en was hij in staat om enkele interessante ingang voor nieuwe berekeningen uit te werken. Het leek wel alsof alles hem

opeens zo makkelijk af ging, en hij begreep zelf niet goed waarom. Het was om die reden dat hij zowaar eens een keer besloot nog even bij de vrijdagborrel te blijven hangen. “Zo, je bent dus toch niet zo’n saaie bèta als iedereen dacht”, was één van de opmerkingen die hem ten deel viel en hij kon er smakelijk om lachen. Meestal vielen sociale bijeenkomsten hem zwaar en kon hij niet wachten om weg te mogen. Maar deze keer vond hij het voorwaar... gezellig.

Die avond kwam hij wel wat later thuis dan gepland, maar hij had nog steeds zoveel energie, dat hij besloot tóch nog maar gewoon de geplande maaltijdsalade te maken, zijn succesnummer op culinair gebied. Net toen de pasta gekookt en afgegoten was, merkte hij echter tot zijn schrik dat zijn grote fles balsamico-azijn helemaal leeg was! En dat was een onmisbaar ingrediënt voor zijn salade! En op hetzelfde moment zag hij op de klok dat het halfacht was en dat hij alwéér een kans had verprutst om contact aan te knopen met Marjo.

Op andere momenten hadden die tegenslagen een domper gevormd voor de avond, maar niet deze keer! Kester bedacht zich dat hij nog steeds contact kon leggen met Marjo. Kon hij niet vragen of zij wat balsamico voor hem had? Hij zou er bijna hetzelfde grapje over kunnen maken over dat kopje suiker, dat hij al bedacht had!

Misschien was het de alcohol in zijn lijf, maar hij besloot meteen door te pakken. Verbaasd over zijn eigen stoutmoedigheid drukte hij enkele momenten later al de bel bij haar voordeur in en pas op het allerlaatste moment bedacht hij zich dat hij nog steeds die lege fles balsamicoazijn in zijn hand had.

Te laat, want op hetzelfde moment ging de voordeur open en keek Marjo hem vragen aan. Kester wist even niet hoe hij moest beginnen en hield daarom maar de fles omhoog. Marjo’s gezicht brak open in een glimlach en ze zei: “Kom binnen”.

Zonder goed te begrijpen wat er gebeurde, volgde Kester haar naar binnen en besloot nu toch maar wat te zeggen: “Ik ben dus met een salade bezig, maar m’n balsamico is op...”

Marjo draaide zich verbaasd om.

“Dit is de lege fles...”, legde Kester uit met een mond die opeens droog aanvoelde.

“Oh, is het geen wijn?”

Kester schudde schutterig van nee, bang dat hij het nu ernstig verbruid had.

Marjo moest opeens hard lachen, “Wat dom van mij! En ik dacht dat je was gekomen om aan te bieden een wijntje met me te drinken.”

De gedachten schoten door Kester’s hoofd. “Wil je dat dan?”, bracht hij ten slotte uit.

Marjo giechelde nog steeds en bracht ten slotte in één adem uit: “Ach, domme ik. Ik... had steeds in mijn hoofd dat jij me wel leuk vond. Ik wachtte er al zo lang op, dat je eens een keer de stoute schoenen zou aantrekken. En... Ik had het idee... dat gewoon een keer bij me zou aanbellen, zo heerlijk romantisch, dat zou ik leuk vinden, mèt een flesje wijn... En die zou aanbieden... Ach, het is dwaas...”

Dus zij had hem die hele tijd al door gehad, begreep Kester met een schok en op hem gewacht. Het leek wel alsof zijn hart een paar momenten gewichtloos werd. Zonder na te denken flapte hij er uit: “Dan doe ik dat bij deze! Dan nodig ik je uit voor een glas wijn bij mij.”

Marjo keek hem bestuderend aan. Te snel, te veel, te ‘eager’, dacht Kester paniekerig. En toen dacht hij: ‘Wat zeg ik nou? Ik heb helemaal geen wijn thuis!’ En meteen daarna: ‘Oké, dat is het dan, ik ga een enorme flater slaan!’

Er leek Marjo iets in te vallen en ze zei: “Weet je, de gebakken aardappelen die ik bijna klaar heb, passen misschien wel heel goed bij een frisse salade.”

Nodigde zijn zichzelf nu bij hem thuis uit voor een etentje? Kester kon het bijna niet geloven. Maar hoe kon hij haar ontvangen zonder haar een wijntje te kunnen aanbieden?

“Wacht, ik zal je nu mijn balsamico meegeven”, zei Marjo die opeens heel bedrijvig naar de keuken liep en een flesje uit een rek trok, “Dan zie ik je over tien minuutjes, goed?”

“Z-zou je dan ook een fles wijn kunnen meenemen, ik bedenk me opeens... dat ik... ehh... geen...”, wist hij bedremmeld uit te brengen.

Marjo keek hem een moment verbouwereerd aan en liet toen een hoge lach horen; “Jij bent een mooie! Maar goed, ik neem wel wijn mee hoor. Heb je nog meer verrassingen in petto?”

Kester schudde heftig zijn hoofd.

“Dan zie ik je zo!”

En zo bevonden ze zich dus een half uurtje later in zijn woonkamer. Ze hadden een maaltijd gedeeld en dronken van de wijn die Marjo had meegebracht.

Kester wilde net iets zeggen toen zijn mobieltje in zijn broekzak trilde. Hij haalde het tevoorschijn. Gek genoeg was het enige nieuwe in zijn statusbalk geen berichtje, ‘appje’, of gemist telefoontje, maar een nieuwe notitie. Was de telefoonvergrendeling er in zijn broek per ongeluk af gegaan? Dan bestond die notitie uit een korte rij onzin-tekens, besepte hij. Geïrriteerd over de verstoring opende hij de notitie en las tot zijn verbijstering een hele tekst: *‘Hoi Kester, dit is Kester. Jij (of ik, maakt niet uit) hebt vandaag een alternatieve realiteit geschapen. Ja, echt waar! We moeten dat herstellen. De stabiliteit van het tijd-ruimte continuüm staat op het spel! Kom meteen naar het lab!’* Kester kon enkele momenten alleen maar staren naar het scherm.

“Is er iets?”, vroeg Marjo bezorgd.

Kester probeerde zijn hoofd weer helder te krijgen. Iemand op zijn lab had natuurlijk met zijn mobieltje gerommeld en liep nu met hem te *fucken*. Niet nu! Boos typte hij een nieuwe notitie: “Goeie grap, maar ik trap er niet in, de groeten!” Daarna legde hij het mobieltje op de salontafel.

“Nee, het is niets”, glimlachte hij.

Marjo knikte opgelucht, zakte achteruit in de bank en dronk van haar wijn. “Weet je. Dit is toch ... ongelooflijk allemaal. Zo ... onwerkelijk. Heb jij dat niet?”, vroeg zij.

“Ja, absoluut”, zei Kester meteen. Hij meende het; hij begreep precies wat ze bedoelde. Al de hele dag had hij het idee dat de wereld... anders aanvoelde. Dat hij opeens veel beter leek samen te vallen met alles, de hele realiteit om hem heen. “En het bevalt me niet slecht!”

Marjo lachte en dronk haar glas leeg. Kester haastte zich om de fles te pakken. “Mag ik u nog eens bijvullen?”

Marjo liet weer zo’n heerlijke lach horen en hield haar glas bij; “Een bodempje dan nog!”

Net op het moment dat Kester bijschonk leek het alsof de wereld heel even trilde. Nee, heel even uit focus raakte, of zo. Hij moest opeens denken aan hoe zijn oma eens had verteld over een herseninfarct dat ze had gehad: een ‘Tia’. Het leek wel alsof de hele realiteit om hem heen nu zoiets had gekregen.

Toen het voorbij was, merkte hij geïrriteerd dat er een beetje wijn gemorst was. Hij zette de fles wijn op tafel en depte de druppels met een paar tissues.

Marjo lachte zenuwachtig; “Merkte jij dat ook? Of komt die alcohol bij mij toch harder binnen dan verwacht?”

“Het was niets”, zei Kester. Hij merkte in zijn ooghoek hoe zijn mobieltje alweer trilde; er kwam alweer iets binnen. Maar hij besloot dit te negeren. Hij ging weer zitten en zei: “Vertel anders eens iets over jezelf?”

Even leek alsof alles toch weer rijkelijk begon te stromen zoals het de hele dag gegaan was. Marjo vertelde over haar Friese ouders, hoe ze was opgegroeid in Bolsward, naar Amsterdam was gekomen voor haar studie. Ze was net aangekomen bij haar werk, toen het opnieuw gebeurde. Er was geen goed

woord voor: een trilling, een storing, een tia, het dekte niet de lading. Een kalibratie-fout misschien? In ieder geval had ook Marjo het duidelijk gemerkt, want ze was midden in een zin stil gevallen. Ze lachte nerveus en zette het wijnglas op tafel, alsof ze opeens twijfelde hoeveel alcohol daar eigenlijk ook alweer in zat. En opnieuw begon het mobieltje te trillen, alsof het allemaal nog niet erg genoeg was.

“Moment”, zei Kester verontschuldigend en hij pakte het ding op. Twee nieuwe ‘notities’, zag hij tot zijn schrik. De eerste luidde: *‘Kester, je denkt dat iemand een grap met je uithaalt, maar ik ben het echt: jij dus! Ik sta nu bij de Teletijdmachine, Kester. Weet je wel? Alleen jij weet dat niemand anders dit kan weten! De Teletijdmachine van Professor Barabas! Denk na! Ik ben het echt! Jij!’* En het tweede bericht: *‘Kester, kom nu! De Teletijdmachine geeft zeer verontrustende chronometrische afwijkingen van het spectrum! En die worden snel erger!’*

Kester voelde zich licht zijn hoofd, toen hij opstond en het mobieltje weg stopte. Hij voelde zich misselijk toen hij Marjo’s blik zocht en zei: “Het spijt me heel zeer, ik moet nú echt gaan!”

Marjo keek hem verbaasd aan en werkte zich schutterig overeind, “Nou... dan... ga ik ook maar...”

‘En zo gaat de die wonderbaarlijke date met het meisje van je dromen alsnog volledig de mist in, Kester’, dacht hij wrokkig, terwijl hij een vest aanschoot en zijn sleutels pakte *‘de wereld is een bitch!’*

“G’navond, dokter De Wit. Avondje doorwerken?”, vroeg de nachtwaker die overeind schoot vanachter zijn balie.

Kester knikte alleen, terwijl hij dacht: ‘En de wereld zoals wij die kennen redden van de ondergang!’ Tijdens de korte, gehaaste fietsrit had hij de mogelijke consequenties van de overduidelijke scheiding van realiteiten overdacht. En het had hem niet vrolijk gestemd.

Hij rende nog net niet door het donkere gebouw naar zijn werkkamer en zwenigde eenmaal binnen gekomen meteen alle systemen aan. Zelfs als hij eraan had gedacht het licht aan te doen, dan gunde hij zichzelf er geen tijd voor.

De wereld om hem heen voelde... onwerkelijk, doorschijnend. Er leek een tweede werkelijkheid door te willen breken. Eentje waarin hij een andere aanwezigheid voelde. Een ander, die op dit moment ook in deze zelfde bureaustoel zat. Nee, niet iemand anders, juist niet!

“Kester, ik weet niet of je me kunt horen, maar ik ben er”, zei hij hardop, zich intens belachelijk voelend. Tegen wie dacht hij te praten? Heel even dacht hij dat hij zijn verstand had verloren. Maar vrijwel meteen hoorde hij een antwoord. Niet in het echt, maar in zijn hoofd, alsof iemand op een ander niveau met hem praatte, vanuit een ... andere dimensie: *‘Ik hoor je’*, klonk die stem, die akelig veel op zijn eigen stem leek, *‘goed dat je er bent.’*

“Wa-wat moeten we doen?”, vroeg Kester paniekerig. De wereld om hem heen leek steeds... onwerkelijker te worden en te trillen. Zijn ogen gleden over enkele diagnostische programma’s die hij liet draaien.

‘De huidige matrix is zeer instabiel en dreigt te leiden tot een scheuring in het continuüm. We moeten dat zo snel mogelijk herstellen.’

Kester wist allang dat zijn tegenhanger gelijk had, hij had dit zelf kunnen zeggen, “Kortom: één van ons tweeën moet verdwijnen!” Hij merkte afwezig dat hij kippenvel op zijn armen had.

‘Check.’

“Weet je wel dat je mijn beste dag ooit verpest? Ik had net een etentje met Marjo!”

‘Wat? Hoe kan het?’

“De balsamico was op”, zei Kester bijna gedachteloos terwijl hij in hoog tempo query’s en scans

uitvoerde.

'Ik begrijp niet wat je bedoelt. Maar ik weet in ieder geval dan mijn dag een ramp was!', hoorde hij de stem van zijn tegenhanger, waarna een lange litanie volgde van ongelukkige voorvallen, inclusief een botsing met een pizzabezorger. Kester herinnerde zich hoe hij zelf ook rakelings een jagende pizzabezorger gepasseerd was en zich nog had afgevraagd hoe dit altijd toch nog goed leek te gaan.

'Het was echt de slechtste dag ooit', sloot de andere Kester zijn verhaal af.

Kester kon niet anders dan dat beamen, als hij dat zo hoorde: hij kon zich bijna niet voorstellen hoe anders zijn dag gegaan had kunnen zijn. Maar uit de diagnostische analyses die hij draaide, bleek een nóg moeilijke te verdragen waarheid.

“Jouw realiteit is veel sterker dan die van mij!”

'Ik zie het ook. Je beseft ook wat dat betekent...', zei de andere Kester meteen.

“Het betekent dat jij de ... echte Kester bent, en ik de ... nepperd?”

'Het origineel en de kopie, inderdaad... En die kopie zal weg moeten.'

Kester had dat ook al begrepen en kon niet anders dan het beamen, maar verzette zich hevig tegen die conclusie. Hij kon zich ook niet tegenhouden uit te roepen: “En net de realiteit weggooiden waarin alles goed liep? En die inruilen voor eentje waarin alles mis ging? Waarin ik Marjo zelfs äfgeschrikt heb?”

Kester dacht het zelf al, voor hij het hoorde; *'Het kan niet anders. Anders riskeren we de scheur te vergroten en de stabiliteit van hele realiteit op het spel te zetten.'* Als om die woorden te onderstrepen trilde de werkelijkheid erger dan ooit tevoren. Alles werd even zover uit focus getrokken, dat Kester een moment vreesde zèlf een hersenbloeding te hebben. Ze hadden nog maar heel weinig tijd!

'Ik geef je de instructies om de temporele matrix uit te lijnen. Als we die beiden tegelijk uitvoeren, moet de scheuring geheeld kunnen worden.'

Kester wist dat hij gelijk had en met een dof gevoel voerde hij de instructies uit. Zijn vingers ratelden over het virtuele toetsenbord, terwijl hij zei: “Doe me dan in ieder geval een plezier en bel gewoon een keer bij Marjo aan. Alles wat je nodig hebt ik een goede fles wijn, echt wa...” Hij werd verstoord door alweer een huivering in de realiteit.

'Ik weet niet zeker of ik je helemaal begrijp. Maar we hebben geen tijd meer. Ben jij klaar?'

Kester voerde de laatste instellingen in en zei: “Check.”

'Dan is dit het. Het spijt me, van alles.'

Kester voelde zich weemoedig, alsof hij op het punt stond zelfmoord te plegen, en ergens was dat ook zo: “Sterkte, broertje!”

'Maar... Hoe synchroniseren we?'

“Dat is toch duidelijk?” Kester moest denken aan al die afleveringen van Star Trek Voyager die hij bekeken had. Over hoe die daadkrachtige kapitein Kathryn Janeway weer eens een stoutmoedig avontuur aan ging, zich liet vallen in haar kapiteinsstoel en dan met de vastberaden blik en haar krachtige kin omhoog gericht het bevel gaf dat alles in gang moest zetten. En Kester wist zeker dat de andere Kester dit ook dacht op hetzelfde moment.

“Engage!”

“Engage!”

Een hevige siddering trok door de werkelijkheid, als het lijf van een gewond dier. Of misschien nog beter, van een gewond dier dat een krachtig medicijn krijgt ingespoten. Want op hetzelfde moment leek het alsof alles om Kester heen een stuk... helderder, scherper werd. Er een mist, die ongemerkt over de realiteit neergedaald was, weer opeens was opgetrokken.

Hij begreep meteen dat het gelukt was en toen hij vliegensvlug enkele diagnostische scans uitvoerden, bevestigden die zijn beeld: alle chronometrische metingen gaven weer normale waarden aan. De splitsing van realiteiten was hersteld...

Kester dacht weer aan de woorden “Sterke, broertje!” en voelde een brok in zijn keel. Hij had heel sterk een gevoel van verlies. Maar tegelijkertijd eentje van hoop: want hoe dramatisch zijn dag ook verlopen was, op de valreep ervan had hij een glimp opgevangen van hoe het óók gelopen had kunnen zijn. En dat er nog niets verloren hoefde te zijn: dat hij alles nog ten goede kon omdraaien. Hij begreep nog steeds niet precies wat zijn ‘broertje’ had bedoeld, maar het leek hem in ieder geval goed om maar eens te beginnen met het vinden van een slijterij voor een goede fles wijn!